

Rúško ušité démonom

vdp. Radovan Rajčák

17. marca 2020 ✝ Cirkev ✝ Homília, Spoved'

Veľkopôstna doba je skutočným bojiskom, na ktorom s pomocou milosti Božej človek zápasí. Je to obdobie v ktorom, ako hovorí sv. apoštol Pavol, „*nosíme na tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život*“ (2 Kor 4, 10). Sväté evanjelium nám predstavuje diabla ako „silného muža v plnej zbroji“, ktorý si stráži svoj dvor (zotročené Božie stvorenie), no ktorého premôže „ešte silnejší“ – náš Pán Ježiš Kristus, všetku zbroj mu odnime a podmanených prepustí na slobodu. Kristus totiž neustále zápasil s diablom, kde vstúpil, tam ho obklopovali mnohí ľudia, ktorých démoni gniavili neduhmi, chorobami a posadnutosťou. Počas celého pozemského života Pán viedol boj, čím nás kresťanov-katolíkov pripravil na to, čo čaká aj nás.

Aj my sme povolani k boju. Emeritný pápež Benedikt XVI. povedal: „výraz „*Cirkev bojujúca*“ je čímisi zastaraným, no v skutočnosti oveľa lepšie chápeme, že zodpovedá pravde. Vidíme, ako sa zlo snaží vládnuť svetu a preto je proti nemu potrebné bojovať (...) Nachádzame sa v zápale tohto boja.“^[1] Sväté evanjelium nám odhaľuje jednu črtu tohto duchovného boja. Uvádza, že Pán vyhánal zlého ducha, ktorý „bol nemý“. V originálnom texte nájdeme význam podstatne širší: poukazuje nie len na neschopnosť hovoriť, lež aj na neschopnosť počuť a vidieť. Neapolský kňaz don Dolindo Ruotolo vykladá: „*Satan (...) týmto spôsobom zavrel všetky okná, ktorými by človek mohol dostať milosť, a urobil z neho jasný obraz tých, ktorých pevne drží v okovách zla; slepých voči dôkazom pravdy, hluchých voči slovám života a nemých, tvrdohlavo nemých, k slovám modlitby. Nevidia, nepočujú a nemodlia sa a ich rummy sú, bez zázračného zásahu milosti, neobnoviteľnými.*“^[2]

Sv. Ján Mária Vianney potom podáva konkrétny popis, kto je týmto človekom. Hovorí: „*Hluchonemý je neraz obrazom kresťana, ktorý prichádza na spoved'.*“ Hluchonemý démon ohrozuje každého kresťana, ktorému vlastne vnuká, aby sa spovedal zle a nedbalo. Sv. Ján Bosco varuje: „*Mnohí prídu do pekla nie preto, že sa nespovedali, lež preto, že sa spovedali zle.*“ Je preto treba s pomocou milosti nášho Pána tomuto démonovi odporovať. Ako tento „hluchonemý démon“ človeka pokúša a privádza k zlej spovedi?

Zdroj: commons.wikimedia.org

Po prvé, tak, že nás vedie k extrémom v spytovaní svedomia: alebo si svedomie spytujeme nedbalo a povrchno, alebo sa nezdravo upneme na hriechy a dokola o nich uvažujeme. V prvom aj druhom prípade ide vlastne o prejav pýchy. Pretože pokorný človek ani nezveličuje, no ani neumenšuje. Chce pravdivo a reálne spoznať to, čím sa od Pána odlúčil a v jednoduchosti to v sv. spovedi vyznať. Spytovanie svedomia si konajme vždy po modlitbe k Duchu Svätému. Tiež je možné s úmyslom vyprosiť si milosť dobrej spovede, zúčastniť sa pred tým na svätej omši (bez prijatia Eucharistie, ak sme v stave ťažkého hriechu) a vykonať malé umŕtvenie.

Po druhé, pokúša nás k tomu, aby sme svoje hriechy zovšeobecňovali a zahmlievali. Aby sa stali len neurčitými a „každodennými“ slabosťami. Človek potom nevyznáva hriechy náležite ako to žiada Cirkev – *podľa počtu* (koľko krát) a *druhu* (aké presne). Môže sa stať tiež to, že priamo navádza *na zamlčanie hriechu*. Taká sv. spoveď, v ktorej priamo zamlčíme vedome ťažký hriech je neplatná a nazýva sa *svätokrádežnou*. Takými budú aj ostatné spovede, pokiaľ nepríde k vyznaniu zamlčaného hriechu.

Po tretie, zle vykonané spovede sú aj kvôli nedostatku skutočnej ľútosti (ľútosť je bolesť duše nad spáchaným zlom). Cirkev na odpustenie hriechov vyžaduje od človeka *aspoň ľútosť nedokonalú* (ľutujem zo strachu pred zatratením). Sem môžeme zahrnúť aj nesprávne zameranú ľútosť – ľutujem seba samého, ľutujem, že som konaním hriechu utrpel nejaké zlo, no nie hriech sám.

Po štvrté, hluchonemý a oslepujúci démon nás vedie k zľahčeniu sv. spovede a jej prekrúteniu na priateľský rozhovor s kňazom či na nejaké terapeutické posedenie. Posúva podstatu sv. spovede. Cirkev nás učí, že podstatou svätej spovede je „odpustenie vyznaných ťažkých hriechov.“ [3] Tieto ťažké hriechy sa odpúšťajú len v sv. spovedi. Nemožno si teda osvojiť prax, ktorá sa šíri aj v našich krajoch, kedy veriaci, ktorí sa nestihnú vyspovedať (pre rôzne príčiny), si len vzbudia dokonalú ľútosť, idú na sv. prijímanie a až následne sa spovedajú z ťažkých hriechov. Cirkev totiž učí: „*Kto si je vedomý, že sa dopustil smrteľného hriechu, nesmie pristúpiť k svätému prijímaniu, ani keby pocítoval veľkú ľútosť,*

prv ako by prijal sviatostné rozhrešenie, ibaže by mal vážny dôvod pristúpiť k prijímaniu a nebolo by mu možné vyspovedať sa.“ [4] Splnené musia byť obidve podmienky naraz.

Foto: Don Bosko pri spovedi

Pán k nám dnes prehovára, pretože nás miluje a chce, aby sme kráčali do neba, pretože preň sme určení. Užívajme všetky možné prostriedky, aby naše spovede boli dobré. Nevykonávajme naše spovede náhlivo, nevyberajme slová, ktoré by zahaľovali naše hriechy a umenšovali ich zlo. K tribunálu pokánia pristupujme s lútosťou – s lútosťou, o ktorú treba Boha vrúcne prosiť. Ak sme niekoľko rokov ukrývali nejaké hriechy, tak sa vyspovedajme z nich čím skôr, neberme do úvahy našepkávanie diabla.

Nepredstavujme si, že ich vyznáme neskôr, alebo že v najhoršom prípade to urobíme v hodine smrti – lebo vtedy už môže byť neskoro, neviem, či budeme mať náležitú milosť. Nezabudnime na napomenutie sv. Pavla: „*Žite ako deti svetla. Ovocie svetla je v každej добрote, spravodlivosti a pravde. Skúmajte, čo sa páči Pánovi*“ (Ef 5,7,10). To však, čo sa páči Pánovi najlepšie pozná predovšetkým Preblahoslavená Panna Mária. Kiež nás Ona vedie, kiež nám ona udelí potrebné milosti, aby nás nikdy nepremohol hluchý, nemý či slepý démon. Panna Mária, ty si postrach démonov, ty buď naším útočiskom a nádejou teraz, no najmä v hodine smrti našej.

---

[1] Benedikt XVI.: Príhovor pri príležitosti obedu s kardinálmi 16. 04. 2012

[2] don Dolindo Ruotolo: The Gospel According to Luke, Vol XX/c

[3] porov. Tridentský koncil: 14 sessia: O sviatosti pokánia; KKC 1455n

[4] porov. KKC 1457; porov. CIC can. 960

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rusko-usite-demonom/>